

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 504/2021
14.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Млађана Стојановића, због два кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ине Илић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К. бр. 31/2020 од 14.12.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 50/2021 од 04.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.07.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Млађана Стојановића, адвоката Ине Илић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К. бр. 31/2020 од 14.12.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 50/2021 од 04.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К. бр. 31/2020 од 14.12.2020. године окривљени Млађан Стојановић оглашен је кривим да је извршио два кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, па му је за свако од наведених дела утврђена казна затвора у трајању од по три године и шест месеци и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 6 година у коју се урачунава време проведено у притвору од 08.06.2020. године до 30.07.2020. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана почев од 31.07.2020. године па до правноснажности пресуде, односно до упућивања на издржавање казне затвора изречене овом пресудом. Истом пресудом према окривљеном је изречена и мера безбедности одузимање предмета прецизно наведених у изреци првостепене пресуде и одлучено је да ће суд о трошковима поступка донети посебно решење.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 50/2021 од 04.03.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Млађана Стојановића и пресуда Вишег суда у Лесковцу К. бр. 31/2020 од 14.12.2020. године је преиначена у делу

одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу узимајући као правилно утврђене казне затвора због два кривична дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика у трајању од по три године и шест месеци за које је окривљени наведеном пресудом оглашен кривим, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.06.2020. године до 30.07.2020. године, као и време проведено на издржавању мере забране напуштања стана од 31.07.2020. године па до упућивања на издржавање казне затвора, док су жалба браниоца окривљеног у осталом делу, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Лесковцу одбијене као неосноване и првостепена пресуда, у непреиначеном делу, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног, адвокат Ина Илић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривична дела за која је оптужен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао да је у побијаним пресудама нарушен објективни идентитет пресуде и оптужбе, с обзиром да је у пресуди, у погледу дела од 03.06.2020. године, унет нови елемент кривичног дела - преношење и неовлашћено држање ради неовлашћеног стављања у промет без накнаде, те да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) прописано је да кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје, купује, држи или преноси или посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојну дрогу.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела, описаних у опужном акту, додавањем више криминалних активности, односно веће криминалне воље окривљеног.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци првостепене пресуде не излази из граница чињеничног основа из оптужног акта, с обзиром да се у оптужници као радња извршења наводи алтернативна радња „неовлашћено држање ради продаје“, а у пресуди као радња наведено је „преносио и неовлашћено држао ради стављања у промет без накнаде...у намери да је пренесе и достави свом брату АА“ на који начин се прецизира кретање окривљеног са предметном опојном дрогом у смислу неовлашћеног држања ради стављања у промет опојне дроге што је идентично алтернативној радњи извршења неовлашћеног државања ради продаје из оптужнице, на који начин није учињена повреда објективног идентитета оптужбе и пресуде на штету окривљеног, те су супротни наводи захтева оцењени као неосновани.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац је указао да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП с обзиром да се по наводима браниоца, у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. Кривичног законика. Појашњавајући своје наводе бранилац истиче да је окривљени опојну дрогу држао у намери да је пренесе и достави своме брату који се налази на издржавању казне затвора, односно њему за његову употребу, а поред тога обележје кривичног дела које се окривљеном ставља на терет – продаја подразумева накнаду, тако да у случају када је окривљени преносио и неовлашћено држао ради неовлашћеног стављања у промет „без накнаде“ опојну дрогу, представља радњу кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. Кривичног законика (КЗ).

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оцењени су као неосновани.

Наиме, како из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правоснажне пресуде произилази да је окривљени Млађан Стојановић кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика извршио једном од алтернативно предвиђених радњи извршења овог облика кривичног дела и то тако што је „... преносио и неовлашћено држао ради неовлашћеног ставља у промет, без накнаде опојну дрогу хероин, која се налази на списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“, број 38/19), укупне нето масе 9,88 грама, ...“ а у време, место и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, то по налажењу Врховног касационог суда јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног, којима је неовлашћено држао ради стављања у промет опојну дрогу, стичу сва битна законска обележја кривичног дела неовлашћена

производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које је он у овом кривичном поступку оптужен и правноснажно оглашен кривим, при чему нема значаја околност да ли је окривљени описане радње извршио ради накнаде или без накнаде.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Млађана Стојановића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**